

LEONIE

Teo spadl do jeskyně
a Oki mi chtěl ukázat
cestu.

OKI

Oki zbožňuje
Leonardovu netopýří
polévku... Brrr!

LEONARDO

Leonardo je moc starý,
ale přitom chytrý
a na nás moc hodný.

KORNELIUS

Zachránil
nás z drápů
T-Rexe.

TEO

Vyrobit prehistorickou
baterku ze světlušek
a flakonu...
Hustý!

Kdepak jsme to posledně skončili?

Aha! Teo a jeho starší sestra Leonie našli doma na půdě kouzelný náhrdelník a díky němu se vmžiku přenesli v čase o čtyři století zpátky. Tak se stalo, že se seznámili s věhlasným učencem Leonardem da Vinci.

Starý muž jim chtěl pomoci vrátit se domů, ale spletl se ve výpočtech, a tak se všichni naši přátelé ocitli na počátku světa, v době dinosaurů.

Právě tam je malý pravěký lemur Oki zavedl k ohromné sluji, v níž se nacházely pozůstatky navždy zaniklé civilizace.

V jeskyni však také objevili důležité indicie, díky nimž se jim podařilo uniknout katastrofě v podobě spršky meteoritů ještě dřív, než se snesla na Zemi.

Poté se naneštěstí objevili v roce léta Páně 1693, a to přímo uprostřed námořní bitvy, kterou rozpoutali piráti.

Je těžké představit si něco strašnějšího než skončit v žaludku ohromného dinosaura právě ve chvíli, kdy hrozí, že vás zaživa pohltí láva běsnící sopky.

Jenže jakmile se naši přátelé znovu objevili na druhé straně Času, přesvědčili se, že na světě jsou ještě mnohem horší věci, například když se ocitnete na místě, kde létají dělové koule vystřelované z kanonu pirátského námořního plavidla.

Ke vši smůle navíc ještě zjistili, že je má na mušce vyhladovělý žralok a už si na ně brousí zuby.

Kornelius se pokusil zvíře odradit prudkými kopanci, ale boj, který se rozhořel, byl značně nerovný.

Naštěstí se Leonardovi povedlo jejich vzdušný koráb zvednout výš nad hladinu a jen těsně se vyhnout velkým koulím, které jim hvízdaly kolem uší.

Poté co se jim podařilo opět nabrat výšku, naši kamarádi uvěřili, že se z té šlamastyky vyvlékli.

„Vidíte, děti, vždyť jsem vám říkal, že se z toho dostaneme úplně bez problému,“ zvolal Leonardo.

Ale Teo ani Leonie stále nikde neviděli důvěrně známou krajinu svého překrásného kraje.

„Leonardo se zase spletl,“ povzdychla si Leonie.

Vtom v zátocě jednoho nádherného ostrůvku zahlédli rybářskou vesnici, která vypadala, jako by do ní byla vrostlá kořeny.

Starý učelec si z brašny vytáhl poznámkový sešit a zkoumavě si prohlížel své náčrtky. Přitom se škrábal ve vousech.

Leonardo si uvědomil, že indicie, které si předtím pečlivě zakreslil ve velké jeskyni, jsou shodné s těmi, jež jsou vyryty do kůstek náhrdelníku.

Náhle mu hlavou bleskl nápad:

„Podle mých výpočtů je tohle ten ostrov, na kterém najdeme všechny odpovědi na naše otázky.“

Po těch slovech se chopil řídicích pák balonu.

„Děti, teď se pořádně držte, přistaneme na moři,“ nařídil jim.

Navedl jejich létající plavidlo nad přístav a shodil tam uvazovací lana.

Jen co Leonardo stačil uvázat jejich balon vedle velké lodi, Teo už vyskočil na nábřeží a začal poklidně vyhlížející vesničku prozkoumávat. Zároveň neměl nejmenší pochybnost, že Ostrov želvy je baštou krvežíznivých pirátů.

„Buď opatrný, Teo,“ radila mu sestra.

Z lodí se linula neodolatelná vůně ryb a dráždila Okiho chuťové pohárky.

Zatímco se Leonardo vyptával na cestu, zvířátko se protáhlo do jednoho sudu a lačně se pustilo do tresek, sardinek, ropušnic a makrel.

Kornelius si vytrhl zub, který mu zůstal v zadnici, poté co se mu do ní zakousl ten strašný žralok.

„Udatný Kornelie, byl byste ochoten pohlídat naši lodičku?“ zeptal se ho Leonardo. „Bojím se, aby nepadla do oka nějakému pirátovi.“

Vtom Teo zaslechl podivně rozvernou hudbu. Neudržel se a pootevřel jedny těžké dveře.

Byla to pirátská krčma. Na scéně se předváděla prapodivná trojice, nejspíš žádná neviňátka, a starala se o zábavu a dobrou náladu přítomných hostů.

Teo a Leonie otevřeli ohromením ústa jako ptáčata. Leonardo je okamžitě varoval:

„Děti, zavřete oči a ať vás ani nenapadne zmiňovat se před rodiči o tom, co jste tady viděly.“

Užaslý Teo napínal zrak, aby mu nic neuniklo.

Jeden mohutný chlapík u baru se tvářil, jako by nečekal na nikoho jiného než na ně.

Leonardo k němu zamířil, pevně rozhodnutý rozlousknout záhadu želvy se smaragdovými očima teď, nebo nikdy.

Jen si vzpomeňte na velkou sochu, kterou objevili v dinosauří sluji!

Leonardo začal pirátům do nejmenších podrobností vyprávět o dobrodružstvích, která do té chvíle společně s dětmi zažil.

Ten chlapík se však celou dobu tvářil, jako kdyby nerozuměl.

Zjevně neuměl ani slovo francouzsky. Leonarda to napadlo, když si všiml, jak vyjeveně pošilhává po jeho poznámkách.

Starý učenec se tedy pokusil dorozumět rukama, až nakonec před zmatenou tváří urostlého chlapíka rozložil pergamen a ukázal mu kresbu želvy.

V tom okamžiku se obrovi v očích objevil záblesk bystrosti a ukázal na fešáka sedícího u vedlejšího stolu.

Ani představování se neobešlo bez potíží.

„Mladý muži, mé jméno je Leonardo. Leonardo da Vinci.“

„Těší mě, já jsem Thomas Tew,“ odpověděl mu cizinec a zdvořile při tom nadzdvihl svůj velký klobouk.

„Thomas Tew?“ zvolal Teo poněkud překvapeně.

Sestra mu naznačila, aby mlčel, ale příliš pozdě, protože ten člověk se zatvářil uraženě.

„Thomas Tew,“ opáčil. „Jsem korzár a pracuji ve službách Jeho přelaskavého veličenstva.“

„Na veličenstva mám trochu pifku,“ zabručel Teo stranou.

Leonardo se pokusil odvést pozornost a navázal na svou dřívější otázku týkající se želvy.

Thomas si kresbu pozorně prohlédl.

„Myslím, že poradit by vám mohla stará Nefelia, ta by dokázala zařídit i to, aby tomu malému opovázlivci na bradě vyrašily vousy!“

Jakmile vyšli z krčmy, vysoký pirát si Tea vsadil na široká ramena.

„Vy nerozumíte francouzsky?“ podivil se Teo.

„Ale jistě že rozumím! Rozumím všem řečem, ale když jsem viděl toho starého pána napodobovat zvířata, přišlo mi to legrační,“ svěřil se mu obr. „Jmenuju se Di Ladro.“

„A já jsem Teo.“

Chlapec se usmál, potěšilo ho, že našel dalšího kamaráda, a pokračoval:

„Tomu pánovi s tím divným jménem se asi moc nezamlouvám, co?“

„Myslíš, kapitánu Tewovi? Nenech se mýlit. On tě jenom tak škádlí, protože se mu líbíš. Víš, když se někdo odváží vstoupit do pirátské krčmy, musí být odvážný jako korzár.“

Teo se dmul pýchou. Narovnal se v zádech a zasníl se.

„Jak se z člověka stane pirát?“ zeptal se a v očích se mu zračil obdiv.

Čím déle spolu kráčeli klikatými uličkami, tím to místo působilo vlídněji. Leonii se náhle roztřásl hlas.

„Jste si jistí, že jdeme správným směrem?“

„Obávám se toho,“ odpověděl Leonardo.

Došli na dohled jakési chýše a vtom zaslechli skřehotavý hlas, který je vítal už zdálky.

„Čekala jsem vás, děti, čekala!“ smála se potutelně stařena, která stála ve dveřích, a štourala se v nose.

Zatímco se naši dobrodruzi blížili k chýši, Thomas Tew se zastavil.

„Teď už mě nepotřebujete,“ prohlásil.

Ale stará paní mu hned skočila do řeči:

„Dobrý den, milý Thomasi! Jestlipak sis dneska ráno vyčistil zuby?“

„Dobrý den, paní Nefelie,“ odpověděl. „Jistě, jistě, samozřejmě, ale... Kvůli tomu jsem nepřišel.“

Paní Nefelia přejela po přichozích pronikavým pohledem.

„Moc dobře vím, proč jste přišli. Pojdte dál.“

Leonardo roztáhl svinuté pergameny a jasnovidka se nad nimi sklonila.

Zavřela oči a přeběhla po nich konečky svých hbitých prstů.

Leonarda se zmocnila zvědavost a přemýšlel, jak je možné, že ta stařena umí vykládat znaky, které nikdy předtím neviděla.

„K tomu, aby bylo možné ty znaky vykládat, je nestačí jenom vidět, musí se i cítit,“ odpověděla čarodějnice, jako kdyby učenci četla myšlenky.

Děti na sebe nevěřičně pohlédly.

„Vidím oko, levé sokolí oko... Symbol měsíce.“

Jak se prsty zlehounka dotýkala kreseb, náhle si začala pobrukovat podivné melodie.

Vtom Leonarda cosi osvítilo.

„Jestliže barvy znamenají místa, nemohly by tóny označovat data?“

Tentokrát vrhl Teo na Leonii nevěřičný pohled: copak se Leonardo dočista zbláznil?

